

လူငယ်တွေပဲ ဖတ်ဖတ်...
လူကြီးတွေပဲ ဖတ်ဖတ်...
နည်းနည်းဖတ်ပြီး များများတွေးဖို့...



အမေ့နို့ရည်

အတွေးရသစာစု

ဦးဘုန်း(ဓာတု) မန္တလေး



အမေ့နို့ရည်

‘ကလေးကောင်းမှ လူကြီးကောင်းမည်’ ဟူသော စကားကို ကြားဖူးကြပါလိမ့်မည်။

ထိုစကားကို ဘဝင်မကျလှပါ။ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိသာ မှန်သည် ဟု ယူဆပါသည်။

တကယ်တော့ ‘လူကြီးကောင်းမှ ကလေးကောင်းပါလိမ့်မည်’

လူကြီးကောင်းတွေကို မြင်တွေ့ခွင့်ရပါမှ ကလေးကောင်းတွေ ဖြစ်ခွင့်ရကြပါလိမ့်မည်။

ကောင်းသောကလေးတွေ ဖြစ်စေဖို့ ကောင်းသောလူကြီးများ လိုအပ်ပါသည်။

* * * * *

ကျွန်တော့်တွင် အလွန်သွက်ပြီး အဆော့အလွန်သန်သည့် ‘ချစ်တိုး’ ဆိုသည့် ဆယ်နှစ်အရွယ် တူငယ်လေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်က သားအရင်းကဲ့သို့ ချစ်သည်။ ယခု သူက လေးတန်းဖြေပြီး ငါးတန်းတက်ရမည့် ကျောင်းသားဖြစ်နေပြီ။

သူသည် သူ၏ သူငယ်ချင်းများကဲ့သို့ ဂိမ်းဆော့ချင်သည်။ ဂိမ်းဆော့သည့် သူငယ်ချင်းများကိုသာ ပေါင်းသင်းချင်သည်။ ဂိမ်းဆော့တတ်သည့် သူငယ်ချင်းများကိုသာ အိမ်သို့အလည်ခေါ်တတ်သည်။ ထိုသို့ဂိမ်း

ဆော့ချင်နေသည့် ချစ်တိုးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ‘အမေ့နို့ရည်’ဟု အမည်ပေးထားသော ကလေးစာပေ အတွေးရသစာစု ဖြစ်လာရပါတော့သည်။ ။

ဤ ‘အမေ့နို့ရည်’စာစုထဲတွင် ဆားတုံဆရာတော်ကြီး၊ ဆရာကြီး ဒဂုန်တာရာ၊ ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်၊ ဆရာကြီး တင်မိုး၊ ဆရာကြီးမောင်စွမ်းရည်၊ ဆရာမင်းလူ၊ ဆရာမြေလွတ်မောင်မြင့်သူ၊ ဆရာမောင်ယဉ်မျိုး၊ ဆရာကာတွန်းဖေစန်း၊ ဆရာမောင်လွမ်းရည် (ရွှေတောင်) ၊ တေးရေးဆရာမြင့်သွင် (နမ္မတူ)၊ ဆရာတိုးကိုကိုဝင်း၊ တောက မိရွှေတုတ်၊ ဆရာမောင်သာဆွေ (အင်းစိန်)၊ ဆရာမင်းရွှေမိုး၊ ဆရာ ရေနံ့သာမောင်ကျော်ညွန့်၊ ဆရာမင်းရွှေမင်း(အင်းစိန်) တို့ ၏ ကဗျာများ ၊ သီချင်းများ ၊ ကာတွန်းများ ဖြင့် ဖွဲ့သီထားပါသည်။ ။ ဆရာတို့ ၏ ပညာပါရမီနှင့် ပညာဂုဏ်ကို ဦးခိုက်ပါ၏။

* * * * *

ကလေးတို့ ၏ ထက်မြက်မှုသည် လူကြီးတို့ ၏ အနာဂတ် ဖြစ်သည်။ ။

ကလေးတို့ ၏ အတွေးအခေါ်သည် လူကြီးတို့ ၏ ကံကြမ္မာဖြစ်သည်။ ။

ကလေးတို့ ၏ အယူအဆသည် လူကြီးတို့ ၏ ဘဝ ဖြစ်သည်။ ။

ကလေးတို့ ၏ မျှော်လင့်ချက်သည် လူကြီးတို့ ၏ အလင်းရောင် ဖြစ်သည်။ ။

ကလေးတို့ ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် လူကြီးတို့ ၏ ပန်းတိုင်ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ကလေးတို့ သည် တိုင်းပြည်၏ သယံဇာတ ဖြစ်ပါ၏။

* * * * *

ယခု 'အမေ့နို့ရည်' ဟု အမည်ပေးထားသည့် စာစုများ သည် အယ်ဒီတာကိုအောင်စိုးသူ၏ အပတ်စဉ်ထုတ် The First New ဂျာနယ်တွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုစာများကို စုဖွဲ့ထားပါသည်။ ။

ဤ 'အမေ့နို့ရည်' ဟု အမည်ပေးထားသော စာစုများကို ဖတ်ရှုတွေးဆပြီး လှပသော အနာဂတ်သစ်ကို မွေးဖွားပေးကြပါစို့။

မေတ္တာအားဖြင့်

ဦးဘုန်း ဓာတု၊ မန္တလေး

၁၈-၃-၂၀၁၇(စနေနေ့)

၀၉ ၄၄၄ ၀၂၆၄၀၉ ၊ ၀၉ ၇၉၇၂၇၉ ၄၂၂

*

ငကြွား၊ ငကြောင်

(တစ်)

နေ့ရောက်ပြီ။

ကျောင်းပိတ်ချိန်မို့ ကလေးတွေ ပျော်နေကြ၏။

ထိုကလေးများ ထဲတွင် ချစ်တိုးက အပျော်ဆုံး။

(နှစ်)

အိမ်တွင် ချစ်တိုး၏ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် မနက်(၈)နာရီကတည်းက အိုင်ပက်ကိုယ်စီနှင့် ရောက်လာကြပြီ။ သူတို့ တစ်တွေ ဂိမ်းဆော့ကြတော့မည်။

ချစ်တိုးကို ကျွန်တော်က အိုင်ပက် ဝယ်ပေးမထားပါ။

ဒါ့ကြောင့် အိုင်ပက် ရှိသည့် သူငယ်ချင်းများကို အိမ်သို့ ချစ်တိုးက ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ကလေးတွေအားလုံး ငြိမ်နေကြသည် ။

ဒါဆိုလျှင် ဂိမ်းဆော့နေကြပြီဟု အလွယ်တကူ ခန့်မှန်း သိရှိနိုင်ပါသည် ။ ချစ်တိုးတစ်ယောက်ကတော့ သူသူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အိုင်ပက်နားမှာ ခေါင်းစိုက်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေသည် ။

(သုံး)

ယနေ့ခေတ် ကလေးများ ၏ ဘဝကို အိုင်ပက်နှင့် ဂိမ်းတို့ က အဓိပ္ပာ

ယ် မဲ့အောင် ဖန်တီးနေကြပြီ။ ဂိမ်းထဲတွင် ပါသော ကစားစရာများကလည်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး သတ်ကြ၊ ဖြတ်ကြ၊ တိုက်ကြ၊ ခိုက်ကြသည့် ဂိမ်းများ ။

မနိုင်မချင်း ပြန်ဆော့သည် ။

မနိုင်လျှင် အိပ်မက်ထဲထိ ဆော့နေတတ်သည် ။

နောက်ဆုံး အနိုင်ရမှ ကျေနပ်သည် ။

အသေအချာ တွေးကြည့်တော့ အနိုင်ရမှ ကျေနပ်သည့် စိတ်ရောဂါများ ကလေးတို့ ရင်ထဲတွင် စွဲထင်လာနေတော့သည် ။ ဂိမ်းထဲက ရန်ဖြစ်သလိုမျိုး အပြင်မှာ ရန်ဖြစ်ချင်လာကြသည် ။ ဂိမ်းထဲက မော်တော်ကား မောင်းသလိုမျိုး အပြင်မှာ မောင်းချင်လာကြသည် ။ ဂိမ်းထဲက ဆိုင်ကယ်စီးသလိုမျိုး အပြင်မှာ စီးချင်လာကြသည် ။ ဂိမ်းသည် ကလေးတို့ ၏ အနာဂတ်ကို ခြိမ်းခြောက်နေ လေပြီ။

(လေး)

နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်အထိ ထမင်းစားဖို့ သူတို့ လေးတွေ သတိမရ ကြ။ ထမင်းစားဖို့ ခေါ်သည် ကိုလည်း အရေးမလုပ်ကြ။ ငေါက်ငမ်းပြီး ဇွတ် အတင်းခေါ်မှ မလာချင့် လာချင်နှင့် ထမင်းစားပွဲသို့ ရောက်လာကြတော့သည် ။ ထမင်းစားသည့်အခါတွင် လည်း အိုင်ပက်က သူတို့ ၏ ပေါင်ပေါ်တွင် နေရာယူ ထား၏။

ချစ်တိုးက သူ့သူငယ်ချင်းများ ပြန်သွားသောအခါ အိုင်ပက် ဝယ်ပေးဖို့ သူ့အမေ ဒေါ်သံယောဇဉ်နွယ်ကို ပူဆာပါတော့သည် ။

"သားသားက လေးတန်းဖြေပြီးပြီ၊ အောင်မှာ သေချာတယ်။ ငါးတန်း တက်ရတော့မှာ ။ သားသား စာမေးပွဲအောင်ရင် အိုင်ပက် ဝယ်

ပေး"

သူ့အမေက သူ့သားကို ချစ်သည်။ ။

ဒီတော့ သူ့သား တောင်းဆိုသည် ကို လိုက်လျောချင်နေသည်။ ။ ကျွန်တော်က အိုင်ပက်ကို လုံးဝ ဝယ်မပေးချင်ပါ။ ဒါ့ကြောင့် သူ့အမေနှင့် ကျွန်တော် မကြာခဏ စကားများကြရပါသည်။ ။

နောက်ဆုံးတွင် သားလေး ချစ်တိုးနှင့် ကျွန်တော် အပေးအယူတစ်ခု လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရပါတော့သည်။ ။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်မှာ တစ်နေ့လျှင် ကဗျာတစ်ပုဒ် ကို အသံနေအသံထားဖြင့် လူအများ ရှေ့တွင် အလွတ်ရွတ်ဆိုပြရမည်။ ။ ထိုသို့ ရွတ်ဆိုပြနိုင်ပါက ဆုငွေအဖြစ် ၅၀၀၀ ကျပ်ကို ချီးမြှင့်မည်။ ။ ထိုငွေကို စုဆောင်း ထားရမည်။ ။ ထိုစုဆောင်းငွေဖြင့် အိုင်ပက် ဝယ်ခွင့်ပြုမည်။ ။ ချစ်တိုးက ထို အစီအစဉ်ကို သဘောတူသည်။ ။

သူ ဝယ်ချင်သည့် အိုင်ပက်မှာ အနည်းဆုံး တစ်သိန်း၊ တစ်သိန်းခွဲမက ရှိမည်ထင်သည်။ ။ ဒါဆိုလျှင် ချစ်တိုးတစ်ယောက် ကလေးကဗျာ အပုဒ် (၂၀) ကျော်၊ (၃၀) ခန့်ကို ယခုနွေရာသီအတွင်း ကျက်မှတ်ရွတ်ဖတ်ရတော့မည်။ ။

သူနှင့် ကျွန်တော် သဘောတူညီမှု ရလျှင်ရချင်း ချစ်တိုးက ဤသို့ ပြောလာပါသည်။ ။

"သားသား ရတဲ့ ကဗျာတွေ ရှိတယ်၊ ကျောင်းမှာ ဆရာမက သင်ပေးထားတာ။ ။ အဲဒီကဗျာတွေ ရွတ်ပြမယ်။ ။ အဲဒီကဗျာတွေကို အခု ရွတ်ပြရင် ရော့ ရလား"

"မင်းက ဘယ်ကဗျာ ရွတ်မှာ မို့လို့ လဲ"

" 'ပူစီ' ဆိုတဲ့ ကဗျာ၊ သားသား သူငယ်တန်းတုန်းက ဆရာမ သင်

ပေးထားတဲ့ ကဗျာ"

"ကဲ- ဒါဆိုရင် ကဗျာရွတ်ဆိုပွဲနဲ့ ဆုပေးပွဲကြီးကို အခု စချင်နေပြီ ပေါ့ ၊ ဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကို တစ်ပုဒ်ပဲ ရွတ်ဆိုခွင့်ပြုမှာ နော်။ မင်းက တစ်နေ့တည်း လေး၊ ငါး၊ ဆယ်ပုဒ် ရွတ်ဆိုပြီး အိုင်ပက်ဖိုးကို ရှာချင်နေတာ မဟုတ်လား"

"တစ်နေ့ တစ်ပုဒ်တည်း ရွတ်ဆိုရမယ် ဆိုတော့ နည်းတာပေါ့"

"ငါကလည်း မင်း ကဗျာတစ်ပုဒ် ရွတ်ဆိုတိုင်း ဆုတော်ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ် ဆုချရမှာ ။ ငါ့ဘက်ကိုလည်း မင်း တွေးကြည့်ဦး။ ဒီအစီအစဉ်ကို သဘော မတူရင်လည်း ရတယ်နော်"

ထိုအခါ ချစ်တိုးက သဘောတူသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

"ကဲ- ဒါဆိုရင် ခုတင်ပေါ်ကို တက်၊ အဲဒီခုတင်ကို စင်မြင့်တစ်ခုလို့ သဘောထား၊ မင်း ရွတ်ဆိုမယ့် ကဗျာက . . . ဘာ"

" 'ပူစီ' ပါ"

" 'ပူစီ' ဆိုတာ ဘာလဲကွ"

"ကြောင်ကို ပြောတာပါ"

"ဒါဆိုရင် မင်းက ကဗျာကို ရွတ်ဆိုပြရင်းနဲ့ ကြောင်လေးတစ်ကောင် လို့ အမူအရာလုပ်ရမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ထိုသို့ ပြောပြီး ချစ်တိုးက ခုတင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည် ။

သူ၏ 'ပူစီ' ဆိုသော ကဗျာကို အသံနေအသံထား၊ အမူအရာနှင့် တကွ ရွတ်ဆိုပြပါတော့သည် ။

ပူစီကလေး ပေါကြောင်ကြောင်၊

နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ထောင်။

ထောင်ပေမယ့်လည်း အလကား၊

ပူစီကြောင် ငကြွား။

ငကြွား ငကြောင် ကျားယောင်ဆောင်၊

ကျားနဲ့ မတူပေါင်။

အမြီးထောင်လို့ အကောင်သေး၊

ပူစီကြောင်ကလေး။

ထိုကဗျာကို ချစ်တိုးက နှစ်ခေါက်၊ သုံးခေါက် ရွတ်ဆိုပြပါသည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် ဆုတော်ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ် ရသွားပါတော့သည်။ ။ ထိုငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်ကို သူ၏ စုဘူးထဲသို့ ကျွန်တော်က ထည့်ပေးလိုက်ရပါတော့သည်။ ။

(ငါး)

ချစ်တိုး ရွတ်ဆိုခဲ့သော ကလေးကဗျာလေးကို ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် ကျွန်တော် တစ်မိနစ်မှ တွေးနေမိသည်။ ။

'ကလေးကဗျာ'ဟု ဆိုသည့်အတိုင်း ရွတ်ဖတ်ရသည် မှာ အသံသာယာ သည်။ ။ နှုတ်စွဲလွယ်သည်။ ။ ကလေးတို့ ၏ ဝန်းကျင်တွင် မြင်တွေ့နေကျ ဖြစ်သော ကြောင်ကလေးကို ကဗျာထဲတွင် ဇာတ်ကောင်အဖြစ် ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ။ ကြောင် ကလေးတွေကို ကလေးတွေက ချစ်သည်။ ။ ပြီးတော့ မြင်တွေ့နေကျ၊ ရင်းနှီး နေကျ၊ ကြောင်ကလေးများ နှင့် ဆော့ကစားနေကျ။ ဒါ့ကြောင့် ထိုကြောင် ကလေးသည် ကဗျာထဲတွင် ဇာတ်လိုက် ဖြစ်နေရပါတော့သည်။ ။

အဲဒီအဖွဲ့အနွဲ့ကို ကျွန်တော်က ဒီလို တွေးကြည့်နေမိသည်။ ။

" . . . 'ပူစီကလေး ပေါကြောင်ကြောင်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ထောင်' တဲ့ ။ ဒီပူစီလေးက တခြားပူစီလို မဟုတ်ဘူး ။ 'နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ထောင်ပြီး ပေါကြောင်ကြောင်နိုင်လှတဲ့ ပူစီလေး' တဲ့ ။ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ထောင်နေပေမယ့် သတ္တိရှိလို့ နှုတ်ခမ်းမွေးထောင်ထားတဲ့ ပူစီလေး မဟုတ်ဘူး ။ ကြွားဝါချင်လို့ နှုတ်ခမ်းမွေး ထောင်ထားတဲ့ ပူစီလေး။ ဘယ်လောက်ထိတောင် ဒီကြောင် ကလေးက ကြွားလိုက်၊ ဝါလိုက်၊ ကြောင်လိုက်သလဲဆိုရင် ကျားတစ်ကောင် လို အယောင်ဆောင်လိုက်သေးသတဲ့ ။ ဘယ်လောက်ပဲ ကျားတစ်ကောင် လို အယောင်ဆောင်နေပါစေ။ ပြီးတော့ အမြီးဘယ်လိုပဲ ထောင်ထောင် 'ကြောင်' ဆိုတဲ့ အကောင်လေးက သေးငယ်ငယ်လေး ဖြစ်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျားနဲ့ တူနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါ့ကြောင့် 'ပေါကြောင်ကြောင် ပူစီလေး' လို့ နာမည် ပေးထားတာပေါ့။ အလွန်အကြွေးသန်ပြီး ကြောင်တောင်တောင်နိုင်လှတဲ့ ၊ ကျားအယောင်ဆောင်ချင်တဲ့ ကြောင်ကလေး တစ်ကောင်ပါလား' "

(ခြောက်)

ကျွန်တော့်အတွေးက အဲဒီမှာ မဆုံးသေးပါ။

ကဗျာထဲက ကြွားဝါတတ်သော ပေါကြောင်ကြောင် ပူစီလေးက ဘယ်သူနဲ့ တူပါလိမ့်လို့ ဆက်ပြီး တွေးနေမိသည်။ ။

"အဲဒီ ပေါကြောင်ကြောင်နိုင်လှတဲ့ ပူစီလေးဟာ ကျွန်တော်နဲ့ အလွန်တူနေပါရောလား။ ကျွန်တော်ဟာ အကောင်သေးတဲ့ ကြောင်လေးတစ်ကောင် ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျားတစ်ကောင်လို့ ထင်မှတ်မှားနေမိတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ထောင်လိုက်၊ အမြီးတွေ ထောင်လိုက်နဲ့ ။ ကျားအယောင်ဆောင် နေတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ဟာ ကျွန်တော်ပါပဲ။ ဒီ

ကဗျာလေးက ကျွန်တော့်ကို အသိဉာဏ် ဖွင့်ပေးနေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမနေတယ်"

(ခုနစ်)

ဆက်ပြီး တွေးလိုက်မိပြန်သည် ။

"ဒီကဗျာလေးထဲက ပေါကြောင်ကြောင်နိုင်လှတဲ့ ပူစီလေးဟာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနဲ့ တူနေပြန်ပါရောလား။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကလည်း ဒီကဗျာလေးထဲက ပူစီလေးအတိုင်းပါပဲ။ နည်းနည်းရှိပြီး များများကြွားချင် တယ်။ နည်းနည်းလောက် သိတာ၊ တတ်တာကို များများကြီး သိတယ်၊ တတ် တယ်လို့ ထင်မှတ်နေတယ်။ ပလွှားနေတယ်။ ကြွားဝါနေတယ်။ ပူစီကလေးက အမြီးထောင်သလို ကျွန်တော်တို့ ကလည်း လက်မထောင်ချင်တယ်။ မာန်တက် ချင်တယ်။ ပူစီကလေး နှုတ်ခမ်းမွေးထောင်သလို ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ခြေဖျား ထောက်ချင်တယ်။ ဘဝင်မြင့်ချင်တယ်။ ဘဝမေ့ချင်တယ်။ ဘယ်လောက်များ ပေါကြောင်ကြောင် နိုင်လိုက်သလဲနော်"

(ရှစ်)

အတွေးက မဆုံးသေးပါ။

"ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လည်း ပေါကြောင်ကြောင် ပူစီလို လူတွေက အများ သား။ နှုတ်ခမ်းမွေး ထောင်တဲ့ သူက ထောင်။ အမြီးထောင်တဲ့ သူက ထောင်။ ကျားယောင်ဆောင်တဲ့ ကြောင်တွေပါလားနော်။ ဘယ်လောက်ပဲ ကျားအယောင်ဆောင်နေပါစေ။ ကြောင်က ကြောင်ပါပဲ။ ကျားနဲ့ ဘယ်လို လုပ်ပြီး တူနိုင်မှာ လဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ကျားတစ်ကောင်လို့ ထင်မှတ်ပြီး ဟိုလူ့ကို ဟိန်း၊ ဒီလူ့ကို ဟောက်။ ဟို

လူ့ကို မာန်ဖီပြလိုက်၊ ဒီလူ့ကို သွားပြီး ပြလိုက်နဲ့ ။ တော်တော်ပေါကြော
င်ကြောင်နိုင်တဲ့ ကြောင်အိုကြီးတွေပါလား နော်။ တချို့က ရှိသေးတယ်။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြောင်မှန်း၊ ကျားမှန်းခွဲခြား ပြီး မသိကြဘူး၊ နားမလ
ည်ကြဘူး။ ကြောင်ဖြစ်ပြီး ကြောင်အလုပ်ကို မလုပ် ချင်ကြဘူး။ ကျားအ
လုပ်ကို လုပ်ချင်ကြတယ်။ တကယ်တမ်း ကျားအလုပ်ကို လုပ်ကြပြန်
တော့လည်း မလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ်။ တကယ့်ကို ကြောင်တောင်
တောင်နိုင်လှတဲ့ ကြောင်အို ငကြွားကြီးတွေကို အရောင်စုံ မြင်ကွင်းတွေ
အဖြစ် နေ့စဉ် မြင်တွေ့နေရတယ်"

(ကိုး)

ကျွန်တော့်အတွေးစဉ်က အမျှင်တန်းလို့ မြန်မာ့သမိုင်းကိုလည်း ထ
ည့် သွင်းပြီး တွေးလိုက်မိပြန်သည် ။

"တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကြီးဟာ အာရှမှာ ကျား တစ်
ကောင်။ တကယ့်ကျားဆိုမှ ကျား။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကျားစစ်စစ်တွေကို ပုံသ
ဏ္ဌာန် မျိုးစုံ၊ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ပုံဖျက်ခဲ့ကြတယ်။ ထောင်သွင်း
အကျဉ်းချခဲ့ကြတယ်။ ပြည်တွင်းမှာ မနေနိုင်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြတယ်။
နောက်ဆုံး မသေသေအောင် သတ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့
ကျားနိုင်ငံတော်ကြီးဟာ ကြွားဝါဝါနိုင်လှတဲ့ ကြောင် နိုင်ငံတော်ငယ်
လေး ဖြစ်သွားရတယ်။ ဘယ်လောက်ထိများ ကြောင်တောင် တောင် နိုင်
လိုက်သလဲဆိုရင် လက်နက်နဲ့ တိုက်ရတဲ့ တိုက်ပွဲတွေကို အောင်နိုင်ရုံနဲ့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးတယ်။ နှလုံးရည်နဲ့ သာ အေးချမ်းတဲ့
တိုင်းပြည်တစ်ခု ကို တည်ဆောက်လို့ ရနိုင်တယ်ဆိုတာ သူတို့ မသိကြ
ဘူး။ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ တိုင်းပြည်တစ်ခုကို တည်ဆောက်နိုင်စွမ်း ရှိတ
ယ်၊ အုပ်ချုပ်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်လို့ ထင်မှတ်နေကြတယ်။ အမိန့်ပေးတတ်ရုံ

နဲ့ ဥပဒေပြုနိုင်ပြီလို့ ထင်မှတ်နေကြ တယ်။ အမိန့်အာဏာကြောင့် ခေါင်းငုံ့ပြီး နေကြတာကို ကြောက်ရွံ့တယ်လို့ ထင်မှတ်နေကြတယ်။ ပေးစာ၊ ကမ်းစာကြောင့် ပြုံးပြနုတ်ဆက်တာကို လေးစား တယ်လို့ ထင်မှတ်နေကြပြန်တယ်။ ကိုယ်ကျင့်သီလမရှိဘဲ အရိုအသေကလည်း ခံချင်ကြသေးတယ်။ အနိုင်ကျင့်လို့ အနိုင်ရတာကိုပဲ တကယ့်အနိုင်လို့ ထင်နေ ကြတယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ သမိုင်းတန်ဖိုးကို ထည့်ပြီး မတွက်ကြဘူး။ တကယ့် ကျားအယောင်ဆောင်နေကြတဲ့ ကြောင်ငပေါကြီးတွေ အများကြီးပါလားနော်။ တကယ့်ကြောင်အစစ်က ဘယ်လောက်ပဲ ပေါကြောင်ကြောင်နိုင်ပါစေ။ သူတို့ က တိရစ္ဆာန်လေးတွေလေ။ သူတို့ မှာ သမိုင်းမလိုဘူး၊ ဂုဏ်သိက္ခာ မလိုဘူး။ ကျွန်တော်တို့ က လူတွေလေ။ လူတွေမှာ ဂုဏ်သိက္ခာအမွေ ဆိုတာ ရှိတယ်၊ သမိုင်းအမွေ ဆိုတာ ရှိတယ်၊ မျိုးဆက်ဟောင်းနဲ့ မျိုးဆက်သစ် ဆိုတာ ရှိတယ်။ စဉ်းစားကြဖို့ ကောင်းတယ်"

(တစ်ဆယ်)

ချစ်တိုးတစ်ယောက်။

သူ့စုဘူးကို ရင်မှာ ပိုက်ပြီး အိပ်မောကျနေလေရဲ့ ။

ကျွန်တော်ကတော့ 'ငကြွားငကြောင် ကျားယောင်ဆောင်၊ ကျားနဲ့ မတူပေါင်' ဆိုတဲ့ စာပိုဒ်လေးကို တစ်မိနစ်မှ တွေးရင်း အိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်နေရ ပါသည် ။

နောက်တစ်နေ့မှာ ချစ်တိုးတစ်ယောက် ဘယ်ကဗျာကိုများ ရွတ်ဆိုဦးမှာ ပါလိမ့်။

ချစ်တိုးလေးတို့လို လူငယ်မျိုးဆက်သစ်တို့ ကို ကျားယောင်ဆောင်

တတ်တဲ့ ငါကြွား၊ ငါကြောင်တွေရဲ့ လက်ထဲမှာ မထားခဲ့ချင်ဘူး။

*